

Stämningstext: "Spänningen på Ranghall" (Hösten 1118)

Spänningen på Ranghall, den gård Hulte bevistade, var så pass påtaglig att man nästan kunnat skära i den med en sax. Gården var fylld med hirdmän från olika ätter, men de mest dominanta var de från Ödis och Snok som stod på var sin sida gården.

Vänskap från Härjedalen, gjorde att vissa vandrade mellan leden, över den neutrala zon som gårdsplanen utgjorde. Vinden pinade i ättemärken som stod högt, och inte ett ljud yppades.

Precis utanför Långhuset stod prominenta delar från Hultes egna familj och nära vänner samt Njals ena broder och de högst rankade inom Snokleden. Ingen på utsidan visste vad resultatet skulle bli när dörren väl öppnades, den enda de visste var att Njal av Snok samtalande med Hulte av Ödis angående Kyrk-Vidars död och det som följt efter.

De som varit på gillet hos Ädla dagarna innan, kunde även där känna hur stelt det var när Snok dök upp. Och den stelheten följde följet till mötet med Hulte. Långhuset var tomt, så när som på en stum träl som fått stanna för att servera de två ätteledarna med mjöd och mat.

Lågmälda röster kunde höras genom väggen och springorna runt dörren. Efter var alla kunde uttröna var de sedvanliga "gästvänliga fraserna" så kunde man höra att det var Njal som tog ton först och förde samtalet. Sen likt en omgång Holma tog Hulte vid. En lite drucken hirdman i Sköldleden utbringade en abrupt skål för Fru Ingrid's ära och trolovning och möttes av mörka blickar, vilket dränkte även det lilla man kunde höra från insidan.

Ingen på utsidan verkade berörd av det lätta regnet som strilade ner, när till slut dörren öppnades. "Njal" Njal stannade med en suck i dörren på väg ut, och vände sig långsamt om. "Ja, Hulte." "Jag förutsätter att du blir min gäst och delar glädjen när Agne av vår ätt och Ingrid av Sköld gifter sig. Jag hade blivit bedrövad, närmast skymfad, om du inte hörsammade inbjudan.. Svåger.."

Tystnaden spred sig än en gång där Njal stod med ryggen ut mot gården i dörren. En och annan hirdman greppade lite hårdare om skaften och hjalten på sina handvapen eller sköld. Sekunder kändes som evigheter varefter Njal vände sig om med ett svalnande leende på läpparna och stegade sedan med bestämda steg ut på gården. Efter en lätt nick mot Rune vände alla snoks krigare om och följde Njal ut på vägen. När Styv fått hjälp att komma in, på grund av sitt skadade ben, så var Snok redan ur sikte.